

Arrest

nr. 340 693 van 9 februari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. AHMED NUUR
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2026.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. AHMED NUUR die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten.

Op 10 december 2025 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 9 januari 2026 wordt verzoeker via videoconferentie gehoord door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 16 januari 2026 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Marokkaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit de stad Oujda, gelegen in de Oujda-Angad provincie. U bent een moslim en van etniciteit Arabier.

U ging tot de vierde graad naar school, maar stopte hierna omdat u niet graag studeerde. U was hierna de meeste tijd werkloos, af en toe vond u een job. Door uw slechte financiële situatie en het feit dat al enkele familieleden van u zich in Europa bevonden, besloot u Marokko te verlaten. Begin 2021 reisde u illegaal naar Algerije, waarna u over zee naar Spanje reisde. Hier bevond uw vader zich, die reeds de Spaanse nationaliteit bezat. U besloot echter door te reizen en kwam via Frankrijk in België aan.

Sindsdien verblijft u hier ononderbroken illegaal, waarbij u in het zwart werkte als marktkramer. Op 5 oktober 2023 werd u een eerste keer aangehouden daar u zich illegaal op het Belgisch grondgebied bevond en kreeg u een bevel om het grondgebied te verlaten. U gaf hier echter geen gehoor aan, waarna u op 16 februari 2024 en 12 mei 2025 opnieuw door de politie illegaal werd aangetroffen op het Belgisch grondgebied en wederom telkens een bevel ontving om het grondgebied te verlaten. U gaf hier opnieuw geen gehoor aan en nadat u op 28 maart 2025 door de politie werd aangetroffen met cannabis in uw bezit verkreeg u een inreisverbod van drie jaar en werd u na een zoveelste interceptie door de politie op 5 december 2025 overgebracht naar een gesloten centrum voor Illegalen. Hier diende u een verzoek om internationale bescherming in op 10 december 2025.

U haalt tevens aan dat uw vader, die zich in Spanje bevond, ondertussen overleden is, alsmede uw moeder die zich nog in Oujda bevond. Uw jongere broer en zus verblijven heden in Spanje, waar uw zus reeds de nationaliteit bezit en uw broer er verblijft op basis van een studentervisum. Uw ooms en tantes verblijven in Frankrijk of Spanje, ook heeft u een tante hier die de Belgische nationaliteit bezit. U zegt niemand meer van uw familie te hebben in Marokko.

U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u de status van vluchteling, noch de status van subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

U bent er verder niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging bij een eventuele terugkeer naar Marokko zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Zo zijn de door u aangehaalde problemen vreemd aan de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie.

Immers u haalt aan Marokko enkel te hebben verlaten omwille van economische redenen en stelt dat uw financiële situatie heden in Europa veel beter is. Ook zou u in Marokko niemand van uw familie meer hebben (zie CGVS, p.8). Deze door u ingeroepen problemen zijn louter van financiële en familiale aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Voorts blijkt nergens uit uw verklaringen dat u ten aanzien van uw autoriteiten of anderen een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren omwille van uw politieke overtuiging, uw religie, uw nationaliteit, uw ras of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren. Het gegeven dat u verklaart nooit gearresteerd te zijn geweest of voor de rechtbank diende te verschijnen en verklaart nooit problemen te hebben gekend met de autoriteiten, bevestigt dat u geen vrees ten aanzien van uw autoriteiten bezit (zie CGVS, p.8).

Overigens blijkt uit het administratief dossier dat u zelf aan DVZ hebt verklaard geen problemen te hebben in Marokko, enkel dat u er een moeilijk leven had en naar België te zijn gekomen om hier te werken (zie administratief dossier, document hoorrecht dd 28 maart 2025).

Tevens blijkt uit uw uiterst laattijdig verzoek om internationale bescherming dat u geen vrees voor vervolging conform de Vluchtelingenconventie dient te koesteren en om andere redenen dan een werkelijke nood aan internationale bescherming een verzoek indiende. U kwam immers naar eigen zeggen in België aan in het jaar 2021 en verbleef sindsdien onafgebroken illegaal in het land (zie CGVS, p.4). Uw huidige en eerste verzoek om internationale bescherming dateert echter pas van 10 december 2025, en dan pas enkele dagen nadat u naar een gesloten centrum werd overgebracht wegens illegaal verblijf. Dit is niet alleen extreem laattijdig te noemen, maar een dergelijke houding kan geenszins in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert een dergelijke vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt, in casu quod non. U diende uw verzoek hier pas in nadat u werd gearresteerd door de politie en naar een gesloten centrum werd overgebracht. Het heeft er dan ook alle schijn van at u alle mogelijke middelen aanwendt om in

België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprecht verzoek indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Waar u nog aanhaalt een relatie te hebben met een vrouw die de Belgische nationaliteit bezit en van Chileense afkomst is (zie CGVS, p.5), heeft het CGVS twijfels bij de door u geschetste duurzaamheid van deze relatie. Zo kan u bij DVZ, hiernaar gevraagd, geeneens de achternaam van uw partner geven (zie DVZ dd 11/12/2025, vraag 16b). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS zegt u dat uw partner reeds een dochter heeft uit een vorige relatie, echter weet u niet eens de naam van de vader (zie CGVS, p.5). Tevens heeft u geen enkel besef over de namen van haar ouders of die van haar broers en zussen (zie CGVS, p.5). Ten slotte lijkt u geen idee te hebben of uw partner al dan niet een bepaalde religie belijdt (zie CGVS, p.5). Bovenstaande zaken doen stuk voor stuk twijfelen aan de door u geschetste band met bovenstaande persoon. Wat er ook van zij, zelfs indien er enige waarachtigheid gehecht kan worden aan uw beweerde relatie, moet er worden gesteld dat een schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Het is pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Onderhavige beslissing betreft enkel een niet weigeringsbeslissing. Deze beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel en heeft dan ook niet tot gevolg dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in uw privéleven of dat u feitelijk gescheiden wordt van uw partner en pluskind.

U maakt evenmin aannemelijk dat u bij een eventuele terugkeer naar Marokko een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zoals omschreven in artikel 48/4, §2, b) van de wet over de subsidiaire bescherming loopt, noch blijkt dat er in Marokko sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met voorgaande zijn er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u in Marokko een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

U legde geen documenten voor die de appreciatie van het CGVS inzake uw verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen wijzigen.

Dient hierbij nog te worden vermeld dat u er niet voor terugdeinst de asielinstanties en autoriteiten te misleiden door bewust andere identiteiten op te geven: uit het administratief dossier blijkt dat u onder meer bekend staat als H.A. °25/02/1998, H.Ab. °25/02/1998 en H.Ay. °26/12/1998. Aldus doet dit de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder teniet. U legt geen stukken neer die uw voorgehouden identiteit en personalia kunnen staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop

de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart Marokko te hebben verlaten omwille van zijn slechte financiële situatie. Hij stelt tevens dat zijn familieleden zich in Europa bevinden en dat hij niemand meer heeft in Marokko. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

5.2. Verzoeker dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

In bestreden beslissing wordt gesteld dat de door verzoeker beschreven moeilijkheden en asielmotieven, meer bepaald zijn slechte financiële situatie en het gebrek aan familieleden in Marokko, geen verband houden met één van de voormelde criteria en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als ‘vervolgving’ in de zin van het Verdrag van Genève. Verzoeker ontwikkelt geen argumenten die een ander licht kunnen werpen op de voormelde pertinente en terechte besluitvorming.

5.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

6.3. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“U bent er verder niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging bij een eventuele terugkeer naar Marokko zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Zo zijn de door u aangehaalde problemen vreemd aan de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie.

Immers u haalt aan Marokko enkel te hebben verlaten omwille van economische redenen en stelt dat uw financiële situatie heden in Europa veel beter is. Ook zou u in Marokko niemand van uw familie meer hebben (zie CGVS, p.8). Deze door u ingeroepen problemen zijn louter van financiële en familiale aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Voorts blijkt nergens uit uw verklaringen dat u ten aanzien van uw autoriteiten of anderen een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren omwille van uw politieke overtuiging, uw religie, uw nationaliteit, uw ras of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren. Het gegeven dat u verklaart nooit gearresteerd te zijn geweest of voor de rechtbank diende te verschijnen en verklaart nooit problemen te hebben gekend met de autoriteiten, bevestigt dat u geen vrees ten aanzien van uw autoriteiten bezit (zie CGVS, p.8).

Overigens blijkt uit het administratief dossier dat u zelf aan DVZ hebt verklaard geen problemen te hebben in Marokko, enkel dat u er een moeilijk leven had en naar België te zijn gekomen om hier te werken (zie administratief dossier, document hoorrecht dd 28 maart 2025).

Tevens blijkt uit uw uiterst laatijdig verzoek om internationale bescherming dat u geen vrees voor vervolging conform de Vluchtelingenconventie dient te koesteren en om andere redenen dan een werkelijke nood aan internationale bescherming een verzoek indiende. U kwam immers naar eigen zeggen in België aan in het jaar 2021 en verbleef sindsdien onafgebroken illegaal in het land (zie CGVS, p.4). Uw huidige en eerste verzoek om internationale bescherming dateert echter pas van 10 december 2025, en dan pas enkele dagen nadat u naar een gesloten centrum werd overgebracht wegens illegaal verblijf. Dit is niet alleen extreem laatijdig te noemen, maar een dergelijke houding kan geenszins in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert een dergelijke vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt, in casu quod non. U diende uw verzoek hier pas in nadat u werd gearresteerd door de politie en naar een gesloten centrum werd overgebracht. Het heeft er dan ook alle schijn van at u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprecht verzoek indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Waar u nog aanhaalt een relatie te hebben met een vrouw die de Belgische nationaliteit bezit en van Chileense afkomst is (zie CGVS, p.5), heeft het CGVS twijfels bij de door u geschetste duurzaamheid van deze relatie. Zo kan u bij DVZ, hiernaar gevraagd, geeneens de achternaam van uw partner geven (zie DVZ dd 11/12/2025, vraag 16b). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS zegt u dat uw partner reeds een dochter heeft uit een vorige relatie, echter weet u niet eens de naam van de vader (zie CGVS, p.5). Tevens heeft u geen enkel besef over de namen van haar ouders of die van haar broers en zussen (zie CGVS, p.5). Ten slotte lijkt u geen idee te hebben of uw partner al dan niet een bepaalde religie belijdt (zie CGVS, p.5). Bovenstaande zaken doen stuk voor stuk twijfelen aan de door u geschetste band met bovenstaande persoon. Wat er ook van zij, zelfs indien er enige waarachtigheid gehecht kan worden aan uw beweerde relatie, moet er worden gesteld dat een schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Het is pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Onderhavige beslissing betreft enkel een niet weigeringsbeslissing. Deze beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel en heeft dan ook niet tot gevolg dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in uw privéleven of dat u feitelijk gescheiden wordt van uw partner en pluskind.

U maakt evenmin aannemelijk dat u bij een eventuele terugkeer naar Marokko een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zoals omschreven in artikel 48/4, §2, b) van de wet over de subsidiaire bescherming loopt, noch blijkt dat er in Marokko sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met voorgaande zijn er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u in Marokko een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

U legde geen documenten voor die de appreciatie van het CGVS inzake uw verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen wijzigen.

Dient hierbij nog te worden vermeld dat u er niet voor terugdeinst de asielinstanties en autoriteiten te misleiden door bewust andere identiteiten op te geven: uit het administratief dossier blijkt dat u onder meer

bekend staat als H.A. °25/02/1998, H.Ab. °25/02/1998 en H.Ay. °26/12/1998. Aldus doet dit de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder teniet. U legt geen stukken neer die uw voorgehouden identiteit en personalia kunnen staven.”

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontcrachten.

Waar verzoeker betoogt dat hij ingeval van terugkeer naar Marokko door de Marokkaanse autoriteiten zal worden gevisieerd omwille van zijn illegale emigratie uit Marokko, hetgeen er strafbaar wordt gesteld, dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker van een dergelijke vrees nooit eerder melding maakte. Integendeel, hij verklaarde dat hij geen problemen heeft met de Marokkaanse autoriteiten. Dat hij pas voor het eerst in het kader van onderhavige beroepsprocedure aanhaalt de Marokkaanse autoriteiten te vrezen in het licht van zijn illegale emigratie, ondermijnt dan ook de ernst en de geloofwaardigheid van deze vrees. Voorts blijkt uit het in het verzoekschrift aangehaalde rapport van Cedoca (COI Focus “*Maroc. Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays*” van 11 juni 2025, p. 11) dat uit België terugkerende Marokkaanse onderdanen in het algemeen geen problemen ondervinden bij aankomst in Marokko. In zoverre het op illegale wijze verlaten van Marokko strafbaar is, dient erop gewezen dat het iedere soevereine staat vrij staat om aan de aangenomen regelgeving strafbepalingen te verbinden, zo ook op het vlak van migratie. Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de strafbaarstelling op illegale migratie in Marokko dermate streng en/of buitensporig zou zijn dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en/of dat er in hoofde van verzoeker een nood aan internationale bescherming uit zou kunnen worden afgeleid. In voormelde COI Focus (p. 11) wordt immers gesteld dat personen die Marokko op illegale wijze verlieten, gestraft kunnen worden met een boete of een gevangenisstraf tot zes maanden, terwijl vaak geen langere gevangenisstraffen dan vijftien dagen worden opgelegd. Aldus toont verzoeker niet aan dat hij louter omwille van zijn illegale vertrek uit Marokko nood zou hebben aan internationale bescherming. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een verwijderingsmaatregel betreffen.

Waar verzoeker wijst op zijn ‘ontworteling’ in Marokko, waar hij geen familie meer heeft, en op zijn verankering in België, onder meer door zijn relatie, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald dat verzoeker deze relatie geenszins concreet aannemelijk weet te maken, gelet op zijn gebrekkige verklaringen. In het verzoekschrift komt verzoeker dienaangaande niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal op dit vlak, hetgeen er uiteraard geen ander licht op werpt. Voorts acht de Raad het geenszins concreet aangetoond dat verzoeker geen enkel sociaal netwerk meer heeft in Marokko. Hij komt daaromtrent immers niet verder dan de blote bewering dat zijn familieleden allemaal in Europa verblijven en dat hij bijgevolg niemand meer heeft in Marokko. In zoverre verzoeker betoogt dat uit zijn ‘ontworteling’ een kwetsbaarheid zou blijken, laat hij na dit *in concreto* aan te tonen. Hij blijft immers steken in algemeenheden en het volharden in zijn beweerde relatie in België. Hij stelt overigens zelf dat dit op zich geen motief behelst om om internationale bescherming te verzoeken. In de bestreden beslissing wordt er volledigheidshalve terecht op gewezen dat een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich in het kader van onderhavige procedure om internationale bescherming niet opdringt, aangezien noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een verwijderingsmaatregel inhouden.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief en rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoeker niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoot waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de

persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Marokko zou hebben gekend.

6.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

6.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Marokko een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend zesentwintig door:

S. HUENGES WAJER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A. DECUYPER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DECUYPER

S. HUENGES WAJER